

**U Z N E S E N I E**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J. C. L., X., D., Í.**, zastúpeného advokátom JUDr. I. M., L., X. Bratislava, proti žalovanému: **F.** Bratislava, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. Š., s. r. o., S., X. Bratislava, **o zaplatenie 2 182 045,40 Eur (65 736 300 Sk) s príslušenstvom**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. mája 2006 č. k. 17 Cb 127/03-156 v znení opravného uznesenia zo dňa 6. júna 2006 č. k. 17 Cb 127/2003-157, takto

**r o z h o d o l:**

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. mája 2006 č. k. 17 Cb 127/03-156 v znení opravného uznesenia zo dňa 6. júna 2006 č. k. 17 Cb 127/2003-157 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

**O d ô v o d n e n i e:**

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 854 379 Sk do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou dňa 23. decembra 2003 domáhal zaplatenia úroku z omeškania za oneskorené vyplatenie peňažnej hodnoty dlhopisu, ako aj výnosov z dlhopisu.

Súd prvého stupňa zistil, že žalobca je vlastníkom pohľadávok v počte 1 645 ks v celkovom objeme 65 736 300 Sk, ktoré získal zmluvami o postúpení od jednotlivých bývalých majiteľov dlhopisov F. S., ktorými bývalí majitelia vyúčtovali úroky z omeškania

s vyplatením menovitej hodnoty a výnosov dlhopisov F. S.. Súd vychádzal pri posúdení nároku žalobcu zo zistenia, že predmetom podanej žaloby je uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré mali vzniknúť v dôsledku omeškania žalovaného s vyplatením menovitej hodnoty a výnosov dlhopisov emitovaných žalovaným.

Žalobca preukazoval právo a opodstatnenosť vyúčtovaných úrokov z omeškania s poukazom na ust. § 24 ods. 5 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v platnom znení, nedodržaním lehoty splatnosti, ktorá bola zákonnou úpravou stanovená na 31. decembra 2000. Nakoľko žalovaný jednotlivé dlhopisy uhrádzal až v priebehu roku 2001, dostal sa tým do omeškania a podľa platnej výšky diskontnej úrokovej sadzby vyhlásenej NBS S. v čase uplatnenia domáhal sa žalobca práva na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti dlhopisov do zaplatenia.

Splatnosť dlhopisov v tomto prípade podľa tohto zákona bola určená v odseku 6 ku dňu 31. decembra 2000 a ďalšia zákonná úprava ust. § 24 ods. 11 citovaného zákona určila vyplatenie dlhopisov do konca 2001. Súd posúdil pred vydaním rozhodnutia zánik záväzku v súvislosti s ust. § 559 OZ a ust. § 563 OZ a vznik nároku na úrok z omeškania s poukazom na ust. § 303 a § 501 OBZ.

Podľa ust. § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, nie je určený právnym predpisom alebo uvedený v rozhodnutí, dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. V tomto prípade čas splnenia je určený právnym predpisom – zákonom o podmienkach prevodu štátu na iné osoby – ku dňu 31. decembra 2001. Súd sa tiež zaoberal kvalifikáciu termínu „splatnosť“ s tým, že tento pojem ohraničuje a určuje, kedy sa má platba vykonať. V tomto prípade však zákonná úprava splnenie povinnosti vyplatiť menovitú hodnotu jednotlivých dlhopisov, ako aj výnosov stanovila v ust. § 24 ods. 11 ku dňu 31. decembra 2001. Nakoľko toto ustanovenie žalovaný neporušil a jednotlivé dlhopisy vyplácal v priebehu roku 2001 bývalým majiteľom dlhopisov, súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že sa žalovaný po uplynutí lehoty splatnosti a až následnom vyplatení menovitej hodnoty dlhopisov a ich výnosov dostal do omeškania. Na základe uvedeného súd prvého stupňa žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p., a nakoľko žalovaný mal vo veci úspech, súd mu preto priznal plnú náhradu trov konania, celkom vo výške 854 379 Sk.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie v zákonom stanovenej lehote podľa ust. § 204 ods. 1 O. s. p. z dôvodu, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobca má za to, že žalovaný sa dostal do omeškania so splatením menovitých hodnôt a výnosov z dlhopisov F. S. tých majiteľov, ktorí svoje nároky na žalobcu postúpili, pretože im ich splatil až po dni splatnosti týchto dlhopisov, ktorým bol 31. december 2000. Ďalej uviedol, že pre určenie, či sa žalovaný dostal do omeškania so splnením svojej povinnosti splatiť uvedené dlhopisy F. S. ich bývalým majiteľom, je rozhodujúce ust. § 24 ods. 6 zákona č. 82/1991 Zb., a nie ust. § 24 ods. 11 cit. zákona, ako to uvádza žalovaný a súd v napadnutom rozsudku. Keďže by bolo neúčelné v tomto odvolaní opakovať všetky argumenty, analýzy a vyjadrenia, ktoré už boli v konaní pred súdom prvého stupňa zo strany žalobcu prezentované, upozornil odvolací súd na svoje písomné stanovisko k právnym otázkam sporu zo dňa 05. 04. 2005, v ktorom žalobca komplexne zhrnul svoju právnu argumentáciu. Zároveň poukazuje a dokladá do spisu rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorý vyslovil jednoznačný názor ohľadne omeškania žalovaného s vyplatením dlhopisov. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 65 736 300 Sk a náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu v súlade s § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom sporu je zaplatenie žalobcom uplatnenej pohľadávky na úroky z omeškania za omeškanie žalovaného s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov ich bývalým majiteľom, ktorej vlastníkom sa stal na základe zmlúv o postúpení pohľadávok.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom dovolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil vo svojich rozhodnutiach vydaných dňa 26. októbra 2006 v skutkovo a právne totožných sporoch, ktoré sa líšia iba výškou žalovanej pohľadávky. Zo záverov dovolacieho súdu vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania s vyplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisov ich bývalým majiteľom, nakoľko dátumom rozhodným pre posúdenie, kedy mal žalovaný splatiť dlhopisy, bol deň 31. 12. 2000 a nie 31. 12. 2001. Žalovaný bol teda povinný splatiť dlhopisy a výnosy z nich v súlade s ustanovením § 24 ods. 6 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku

štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov v deň ich splatnosti – 31. 12. 2000. Preto, ak žalovaný splatil menovitú hodnotu a výnos z dlhopisov až po uplynutí tejto doby, počnúc dňom 01. 01. 2001 sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a veriteľom vzniklo právo na úrok z omeškania. Uložením povinnosti fondu splatiť dlhopis najneskôr do konca roku 2001 (§ 24 ods.11 cit. zákona) zákonodarca iba vymedzil čas trvania tejto formy privatizácie. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie dovolacieho rozsudku, ktoré je účastníkom známe a rovnopis rozsudku je založený aj v spise.

Prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, keď konštatoval, že žalovaný svoj záväzok splnil riadne a včas, ak dlhopisy vyplatil do konca roku - do 31. 12. 2001, a preto žalobcovi nevzniklo právo na úrok z omeškania od 01. 01. 2001, t. j. za čas, keď podľa názoru súdu prvého stupňa žalovaný nebol ešte v omeškaní so splatením dlhopisu.

Keďže súd prvého stupňa vychádzal z iného právneho názoru a žalobu zamietol, nezaoberal sa ďalšími námietkami žalovaného, týkajúcimi sa možnosti postúpenia uplatnenej pohľadávky, a napokon, ani jej výškou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 O. s. p. vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

**P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.**

**V Bratislave 29. mája 2009**

**JUDr. Alena P r i e c e l o v á, v. r.  
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.